

Megfigyelések

Kim Corbisier
munkáiból

Inda Galéria,
2019. február 21. – április 19.

A Kim Corbisier (1985–2012) munkáiból most rendezett kiállításon a festmények mellett videók is szerepelnek, de nem az életművet dokumentáló, katalogizáló céllal, hanem annak szemléltetésére, hogy a médiumhatárokon átnyúlóan mennyire állnak össze koherens egységgé – vagy inkább konzisztens változó művészi gyakorlattá, nyelvvé, világgá – Corbisier ma is minden meghatározó szempontból (médiium, tematika, technika, percepció) friss és érvényes festményei, rajzai, filmjei.

Corbisier saját fotók alapján festette és rajzolta élettereit, Brüsszelt és Párizst. Felismerhetjük az anderlehti vöröstéglás házat, a buszt száma szerint, a reptérre vivő járatot és így tovább. Ugyanakkor – bár a miénktől távoli közegben készültek – a képek a mi számunkra is hoznak valamiféle ismerősség-, otthonosságérzetet. A kamerát fókuszáló, a pillanatot éppen akkor és ott elkattintó érzékenység, a megfigyelő miénket irányító tekintete helyez el bennünket a pillanatban, vagy inkább az ahhoz való viszonyban. Az egyszerre több világban való lét otthonossága, csakúgy mint a több világba tartozás bizonytalansága, Corbisier számára az életútjából fakadó evidencia volt.

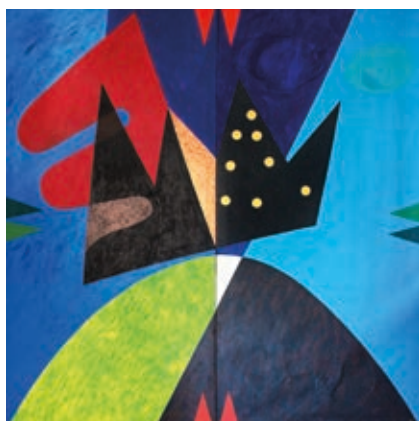
KIM CORBISIER: *Cím nélkül*, 2008 körül, olaj, vászon, 100×120 cm

Szentendrétől Maros- vásárhelyig

Aknay János
művei a Szepessy-
gyűjteményben

MANK Galéria, Szentendre,
2019. március 13–31.

Aknay János és Szepessy László ismertsége és barátsága valamikor a 80-as évek közepe táján kezdődött, és tart a mai napig, töretlenül. S ahogy elnézzük a szentendrei festő alkotásainak részarányát a gazdag gyűjteményben – vagyis összevetve az egy kivételével 1990-től származó műveinek kétjegyű számát a több száz darabot számláló műtárgyincsből (43 kiváló munka a terítéken!) –, bizony, ez nem csekély szelete az egész „tortának”, a magyarországi és erdélyi művészek klasszikus és modern műveit egyaránt magában foglaló, leginkább kortársi kollekciónak. Valószínűleg ez a fő sajátossága ennek a képzőművészeti gyűjteménynek. Tudniillik összekapcsolni igyekszik azt, ami minden pillanatnyi töredettségére és sérülékenysége ellenére a „magyar-magyar” tárgyi és szellemi kulturális értékek szerint – a közelmúlta támaszkodó és a jelenkorra épülő hagyományteremtődés értelmében – összerendeződni igyekszik.

AKNAY JÁNOS: *Kis magyar őrangyal (Diptychon)*, 2000, akril, vászon, egyenként 200×100 cm

Eleven árnyék

Németh Ágnes
kiállítása

FUGA,
2019. március 21. – április 8.

Az árnyék szó magában hordozza az árnyak jelentését is, egyszerre jelenlét és hiány. Torzult alakzatként, nem tükörképként jelenik meg. Az általunk vizuálisan érzékelt világ egy összefüggő, végtelen térháló, melynek a mi tértestünk is része. A testtér síkra terült árnyékként van jelen, s a színe színreflexek formájában utal a fényvel teli térre. Az árnyék megragadása a pillanat kimerevítése, maga a megállított idő. Nem tudjuk, hogy a torzult alakzatok testhelyzetei, tevékenységei, mozdulatai, gesztusai mire vonatkoznak, csak vannak. Valamit csinálnak, tesznek, gesztikulálnak – életre kelnek, viszonyba lépnek –, de értelmük homályban marad. A sarokponton a plafonról egy kettős árnyék a térbe szakad, egy másik a padlón bemozdul – együtt, metszéspontként, átmenetet képezve sík és tér között.

Németh Ágnes előző, nagyobb lélegzetű munkája során a fényvel foglalkozott (*Tér-idő-legelő, napóra*), ezután kezdte el érdekelni az árnyék. Azt az izgalmas vizuális üzenetet szeretné megragadni, amikor a jelen nem lévő és jelen lévő árnyéki interakcióba lépnek, s egy pillanatra úgy tűnhet, hogy a homályos tapinthatóvá válik...

NÉMETH ÁGNES: *Eleven árnyék*, 2018–2019, gömbacél, juta, színes föld

Mozgásterek

Csörgő Attila

Új Budapest Galéria,
2019. március 8. – május 26.

Az Új Budapest Galéria következő kiállítása Csörgő Attila munkáiból válogat nagyszabású önálló tárlat keretében. A hazai kortárs képzőművészet egyik nemzetközileg is legismertebb alkotójának korai, a 90-es évek elején született munkáitól a legújabbakig számos ismert, ritkán látott és korábban be nem mutatott művét gyűjtik most egybe, láthatóvá téve a művek kirajzolta intellektuális felfedezőút szerteágazó, de egyszersmind lenyűgözően konzekvens mivoltát.

Csörgő Attila munkái szükségszerűségek és ellentmondások találkozásai, a véletleneket megragadó, funkcionálisan megtervezett műtárgyak, amelyek kísérleti jellegük miatt egyszerűek és egyediek: mintha itt és most először váltak volna megvalósíthatókká, szemlélőből szemtanúná avatva a látogatót. Szabályok és törvényszerűségek ismeretében a köztük lévő teret veszik birtokba. Pontosan tudják, minek kell történnie, hogyan működik a fizika, mit ír elő a geometria, mégis, újra és újra nekifognak mozgásterük: saját szabadságuk feltérképezésének.

CSÖRGŐ ATTILA: *Clock-Work*, 2011, vegyes technika, változó méret

Lélekvirágok

Bánki Ákos
kiállítása

Miskolci Galéria,
2019. február 21. – április 13.

A dada versekhez nagyon hasonlóan Bánki festményei sincsenek mimetikus viszonyban a valósággal, azaz túl vannak az ábrázoláson; nem ábrázolnak semmit. A fröcskölések, az ecsetvonások, a folytatások nem hordoznak önmagukon kívüli jelentést, azaz a kép tartalma (amennyiben van ilyen) maga a festés folyamata. A kép tehát egy folyamatot dokumentál, amely a festő, a vászon és a festék kölcsönhatásának eredményeképpen jön létre. Ezt a gondolatmenetet folytatva tulajdonképpen azt is mondhatnánk, hogy – hasonlóan a technikai képhez – a mozdulat (a festő indulata) és a látvány között közvetlen (technikai) viszony van, akár csak a fotó vagy a fotogram esetében a tárgy és a mozdulat, a látvány és a vizuális kép között.

Bánki háromhetes intenzív munkasorán, a Miskolci Galéria műteremprogramjának keretében hozta létre azt a sorozatot, amelyet *Lélekvirágok* címmel a Miskolci Galériában állít ki.

BÁNKI ÁKOS: *Lélekvirágok*, 2018, a sorozat egy darabja, akril, vászon, 200x190 cm

Utazás a valóságon túlra

David Lynch:
Kis történetek

Múcsarnok,
2019. március 1. – június 2.

A Budapest Fotófesztivál igazi különlegességgel nyitotta meg 2019-es rendezvénysorozatát február 28-án a Múcsarnokban. A harmadik éve megrendezésre kerülő fesztivál nyitókiállítását David Lynch, az amerikai függetlenfilm élő legendája, rendező, forgatókönyvíró, festő és zenész jegyzi *Small Stories* (Kis történetek) című tárlatával. Lynch egész munkásságára nagy hatással bírt a szürrealizmus, az ezotéria, a szorongás és az erőszak művészi és populáris megjelenítésének speciálisan amerikai tradíciója. Lynch szürreális képeinek alapja a fotomontázs, a portrék és a reprodukciók újraértelmezése. Ezekből térbeli-időbeli dimenziók születnek, melyek egy olyan univerzummá állnak össze, amelyet a mester filmjeiből már jól ismerünk. A *Small Stories* egy valóságon túli pszichedelikus utazás az érzelem, a humor, a játékosság és a nyugtalanság világában. Filmes munkáihoz hasonlóan képein az álom dominál, poétikájának alapvető ereje a tudattalan és a valóság közötti összefonódás. David Lynch kiállítása a párizsi Maison Européenne de la Photographie és a párizsi Item gallery közös szervezésében valósult meg.

DAVID LYNCH: *Small Stories: Thinking of Childhood*